

בש"פ 4796/16 - פלוני, פלונית נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4796/16

לפני:

כבוד השופט ע' פוגלמן

1. פלוני

2. פלונית

העוררים:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב'

השופט נ' אבו טהה) במ"ת 5535-04-16 מיום

31.5.2016

י"ג בסיון התשע"ו (19.6.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד יחיאל לאמש

בשם העוררים:

עו"ד עמרי כהן

בשם המשיבה:

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) שהורה על מעצר העוררים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

האישום

1. נגד העוררים ונאשמת נוספת (להלן: הנאשמת האחרת) הוגש כתב אישום המייחס להם מספר רב של עבירות מין במשפחה (לעורר 1 גם עבירות אלימות). על פי הנטען בכתב האישום, העורר והעוררת נישאו בשנת 1995 או סמוך לכך כשלעוררת בת מנישואין קודמים שהייתה בת כ-11 בעת שהעוררים נישאו (להלן: המתלוננת 1). החל משנת 2001 לערך, ועד למועד לא ידוע, היה העורר בקשר רומנטי עם הנאשמת האחרת, שלה שתי בנות, האחת ילידת 1995 והשנייה ילידת 1998, שהתגוררו יחד עם הנאשמת האחרת בדירתה (להלן בהתאמה: המתלוננת 2; המתלוננת 3; דירת הנאשמת האחרת). על פי הנטען, במספר רב של הזדמנויות משנת 1995 ועד סמוך לשנת 2012 ביצע העורר במתלוננת 1 מעשים מגונים ומעשי אינוס. מעשים אלה בוצעו בידיעתה ובאישורה של העוררת, וחלק מהם על ידי שני העוררים גם יחד. כעולה מכתב האישום, במועד לא ידוע סמוך לשנת 1995 הביאו העוררים את המתלוננת 1 לחדר השינה שלהם בדירת המגורים שבה התגוררו (להלן: דירת המגורים), ובתואנה שעל המתלוננת ללמוד על אודות גברים השכיב העורר את המתלוננת 1 על המיטה שבחדר השינה ובנוכחות העוררת החדיר את איבר מינו לאיבר מינה. מאותו מועד ועד לשנת 2012 לערך נהג העורר לתקוף מינית את המתלוננת 1 בדירת המגורים. עוד על פי כתב האישום נדרשה המתלוננת 1, לפי הנחיותיו של העורר, לבצע מעשים מיניים בעוררת, שהיא אימה הביולוגית, שלקחה חלק פעיל במעשים. עוד נאלצה המתלוננת 1 לצפות בעוררים מקיימים יחסי מין ביניהם. בחלק מאותם אירועים נושא כתב האישום התנגדה המתלוננת 1 למעשים, צעקה ובכתה, והעורר הכה אותה. באחד מאותם מקרים הכה העורר את המתלוננת 1 בנוכחות העוררת עד שעשתה המתלוננת 1 את צרכיה על עצמה. כמו כן נהג העורר להכות את המתלוננת 1 פעמים רבות לעיני העוררת. במועד לא ידוע הסמוך לשנת 2005, לאחר שהמתלוננת 1 הביעה את רצונה להכיר גבר, סרב העורר שיהיה לה קשר עם גבר ולקח אותה בכוח ותחת איומים לדירתה של הנאשמת האחרת. בדירתה של הנאשמת האחרת הכריח העורר את המתלוננת 1 לבצע מעשה מיני בנאשמת האחרת. לאחר מכן קיימו העורר והנאשמת האחרת יחסי מין אל מול עיניה של המתלוננת 1. בסמוך לאירוע זה החליט העורר לגרום לכך שהמתלוננת 1 תהרה ממנו. על כן במשך כמה חודשים ביצע בה מעשים מיניים שבמסגרתם הגיע לפורקן. כתוצאה מכך הרתה המתלוננת 1 וילדה בן שהתגורר עימם בדירת המגורים והעורר גידל כבנו. סמוך לשנת 2012 נטלה המתלוננת 1 סכין מטבח, הושיטה אותו לעורר ואמרה לו שיהרוג אותה. בעקבות מעשה זה הפסיק העורר לבצע עבירות מין במתלוננת 1, אך המשיך לאיים עליה שייפגע בה ולהכותה באופן תדיר עד לעזיבתה של המתלוננת 1 את דירת המגורים לרגל חתונתה בשנת 2016.

בגין כל אלה יוחסו לעורר ולעוררת עבירות רבות של עבירות מין במשפחה (אינוס) לפי סעיף 345 (ב)(1) ו-(ב)(5) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק בצירוף סעיף 351(א) ובצירוף סעיף 354 לחוק; עבירות רבות של עבירות מין במשפחה (מעשים מגונים) לפי סעיף 348(ב) לחוק בנסיבות סעיף 345 (ב)(1) ו-(ב)(5) לחוק ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק, בצירוף סעיף 351(ג)(2) ובצירוף סעיף 354 לחוק. עוד יוחסו לעורר עבירות של אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק, תקיפה לפי סעיף 379 לחוק ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

2. אישום שני בכתב האישום נוגע לעורר אך לא לעוררת. לפי כתב האישום, במועד לא ידוע סמוך לשנת 2002 קראו העורר והנאשמת האחרת למתלוננת 2, שהיא כזכור בתה של הנאשמת האחרת, שהייתה כבת 7, להיכנס לחדר השינה שבדירת הנאשמת האחרת. לאחר שנכנסה המתלוננת 2 לחדר, קיימו העורר והנאשמת האחרת יחסי מין והעורר אמר למתלוננת 2 כי עליה לראות מה הם עושים כדי שתצטרף אליהם בהמשך. במועד שאינו ידוע בסמוך לשנת 2004 קיימו העורר והנאשמת האחרת יחסי מין בסלון דירת הנאשמת האחרת, לעיני המתלוננת 2. עוד עולה כי במספר רב של הזדמנויות בין השנים 2002-2006 העורר שמר על המתלוננת 2 ו-3 בבית סבתן וביצע, פעמים רבות, במתלוננת 2 מעשי סדום בכך שהחדיר את איבר מינו לפיה עד שהגיע לפורקן מיני. באחת הפעמים ראתה המתלוננת 3 חלק מן המעשים האמורים ולאחר מכן הניא העורר את המתלוננת 2 שלא לספר על מעשיו. במועד

נוסף נכנס העורר לדירת הנאשמת האחרת ואמר לה כי המתלוננת 3 יפתה. או אז ליטפה הנאשמת האחרת את כתפה של המתלוננת 3 ומיששה את ישבנה לשם גירוי וסיפוק מיני. עוד עולה כי במהלך 2006-2007 תקפה הנאשמת האחרת את המתלוננות 2 ו-3 פעמים רבות באמצעות חגורה, והכל בעידודו של העורר. יוער כי בשנת 2010 הוצאה המתלוננת 2 מחזקתה של הנאשמת האחרת; וכי בשנת 2011 הוצאה המתלוננת 3 מחזקתה.

בגין כל אלה יוחסו לעורר ולנאשמת האחרת עבירות רבות של עבירות מין במשפחה (מעשים מגונים) לפי סעיף 348(ב) לחוק; בנסיבות סעיף 345 (ב)(1) ו-(ב)(5) לחוק ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק, בצירוף סעיף 351(ג)(2) ובצירוף סעיף 354 לחוק; ועבירות רבות של עבירות מין במשפחה (מעשה סדום) לפי סעיף 347(ב) לחוק ובנסיבות סעיף 345 (ב)(1) ו-(ב)(5), בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק ובצירוף סעיף 351(א) לחוק ובצירוף סעיף 354 לחוק. עוד יוחסו לעורר ולנאשמת האחרת עבירה של תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש על ידי אחראי לפי סעיף 368(א) סיפה לחוק.

להשלמת התמונה יוער כי במסגרת האישום השני יוחסו לנאשמת האחרת מעשים נוספים; וכי כתב האישום מייחס לנאשמת האחרת אישום שלישי בגין הדחה בחקירה בשל הודעות כתובות ששלחה למתלוננת 2.

הליכי המעצר

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום התבקש מעצר העוררים והנאשמת האחרת עד לתום ההליכים. ביום 3.5.2016 קבע בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) כי ישנן ראיות לכאורה לכך שהעוררים והנאשמת האחרת ביצעו את המעשים המיוחסים להם בכתב האישום. בית המשפט מצא כי אמרות המתלוננות מבססות את האמור בכתב האישום והן נתמכות בעימותים שבוצעו בין המתלוננות 1-2 לבין הנאשמים, שבהם חזרו המתלוננות על התיאורים והאירועים שמסרו בהודעותיהן המפלילות. עוד מצא בית המשפט כי גרסותיהן של המתלוננות נתמכות בחיזוקים במסמכים רפואיים ומסמכים מרשיות הרווחה, כמו גם בגרסתה של הנאשמת האחרת המאשרת את קיומו של אירוע שבמסגרתו נדרשה המתלוננת 1 על ידי העורר לקיים עמה מגע מיני בדירתה. בצד זה עמד בית המשפט המחוזי על גרסת העורר שבתחילה הכחיש את העובדה שבנה של המתלוננת 1 הוא בנו שלו, ורק לאחר מכן שינה את גרסתו ומסר כי המגע המיני בינו לבין המתלוננת התרחש בהסכמה. נוכח כל אלה, ובשים לב להיעדר מחלוקת בדבר קיומן של עילת מעצר – מסוכנות העוררים וסיכון לשיבוש מהלכי משפט – הורה בית המשפט על עריכת תסקירי מעצר שישמשו לבחינת האפשרות לשחרור העוררים לחלופת מעצר או למעצר בפיקוח אלקטרוני.

4. מהתסקיר שהוגש בעניין העורר עולה כי העורר, בן 50, נשוי לעוררת, התגורר עובר למעצרו באשדוד יחד עם העוררת ושני ילדיהם המשותפים, ועבד בעבודות מזדמנות. שירות המבחן התרשם מהעורר כאדם כריזמטי המרוכז בסיפוק צרכיו; הנוטה להפעיל סמכויות ולהשפיע על דמויות חלשות ממנו; יוצר תלות רגשית של האחר בו ומנצלו לתועלתו האישית. עוד התרשם שירות המבחן כי העורר נוטה לצמצם ולמזער את דחפיו המיניים ומתקשה לזהות בעייתיות בהתנהלותו המינית בקשר עם המתלוננת 1. סופו של דבר העריך שירות המבחן כי מהעורר נשקפת מסוכנות גבוהה שחלופה אנושית לא תוכל לצמצם, בין היתר על רקע מאפייניו האישיים ודפוסי הקשר שהוא נוטה ליצור עם סביבתו. אשר לעוררת, מהתסקיר שהוגש בעניינה עולה כי היא בת 53, נשואה לעורר, התגוררה עובר למעצרה באשדוד עם העורר ושני ילדיהם המשותפים ועבדה כמטפלת בקשישים. שירות המבחן העריך כי ביחסה לעורר בולטת

הערצה רבה, תלות רגשית וביטול עצמי; וכי אין ביכולתה לראות את הפגיעה שנגרמה לה ולמתלוננת 1. שירות המבחן העריך כי קיים סיכון לשיבוש מהלכי משפט כתוצאה מהתלות בעורר, גם בהיותם במעצר. בהמשך בחן שירות המבחן חלופת מעצר בדמות מעצר בית בבית אחותו של העורר ובפיקוחה אשר יועדה לעורר ולעוררת גם יחד. לענין העורר צוין כי אין בחלופה כדי לצמצם את הסיכון הנשקף ממנו וכי אין ביכולתה של אחותו להשפיע על התנהגותו. לענין העוררת העריך שירות המבחן כי שחרורה לחלופת מעצר במשפחתה המורחבת, שהייתה מודעת לסיטואציה המשפחתית, עלול לשמר את הנורמות המשפחתיות שנוצרו, לאפשר קשר בין העוררים ואף להוביל לפגיעה עקיפה במתלוננת 1. אשר על כן לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחרור מי מהם לחלופה המוצעת.

5. ביום 31.5.2016 הורה בית המשפט על מעצר העוררים עד לתום ההליכים. בית המשפט קבע כי חלוף הזמן הניכר ממועד התרחשות המעשים החמורים מפחית מרמת המסוכנות העומדת לחובת העוררים; וכי יש משקל ממשי לכך שהעוררים לא הסתכנו בפלילים בתקופה זו. עם זאת, בית המשפט ראה לייחס משקל של ממש להערכת שירות המבחן בענין הסיכון הגבוה הנשקף מהעורר – בשים לב למסוכנות הכרוכה בעבירות שבביצוען הוא נאשם – ולסיכון הנשקף מהעוררת לשיבוש מהלכי משפט. על כן, בהיעדר חלופה הולמת בעניינם הורה בית המשפט על מעצרם עד לתום ההליכים.

הטענות בערר

6. מכאן הערר שלפניי. לטענת העוררים, קיימת חולשה בתשתית הראייתית הלכאורית המצדיקה את שחרורם לחלופה המוצעת. העוררים גורסים כי מערכת היחסים בין העורר לבין המתלוננת 1 הייתה מערכת יחסים מינית בהסכמה, שהחלה רק לאחר שבגרה והגיעה לגיל 21. נטען כי תלונתה של המתלוננת 1 היא תוצאה של עימות שהתרחש בין העורר לבין בן זוגה שבמהלכו התברר לבן הזוג כי העורר הוא אבי בנה; וכי התנהגותה בתקופה שלאחר התרחשות המעשים הנטענים אינה תואמת את תלונתה. עוד נטען כי גרסת המתלוננת 1 מגמתית; וכי אין לגרסתה אזכור ביומן שכתבה, שהתיאורים בו סותרים מקצת מהאירועים המתוארים בכתב האישום. בצד זה נטען כי תלונתן של המתלוננות 2 ו-3 זוהמו הן על ידי המתלוננת 1, הן בשיחה שהתקיימה בין המתלוננות 2-3 שקדמה להגשת תלונותיהן; וכי גרסותיהן של המתלוננות 2-3 בכל הנוגע לאחד האירועים סותרות זו את זו בפרטיות. כמו כן נטען כי חלוף הזמן ממועד העבירות הנטענות – שייתכן שחלקן התיישנו – מפחית בצורה ניכרת מהמסוכנות הנשקפת מהעוררים, מסוכנות שהיא פרטנית ונקודתית ביחס למתלוננות.

7. המשיבה מצידה סומכת ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי, מנימוקיו, ולעמדתה התשתית הראייתית הלכאורית הקיימת מצדיקה את מעצרם של העוררים עד לתום ההליכים נגדם. לדברי המשיבה, עיקר טענות העוררים נוגעות למהימנות המתלוננות, וטענות אלו מקומן בהליך העיקרי ולא במסגרת הליך המעצר. אשר לחלופת המעצר, לטענת המשיבה נוכח מאפייני אישיותו של העורר, שעליהם עמד שירות המבחן, ונוכח המעשים שבהם הוא מואשם – אין חלופה אשר תוכל לאיין את מסוכנותו. אשר לעוררת נטען כי אף אם תיתכן חלופה שתפחית בצורה הנדרשת את הסיכון לשיבוש מהלכי משפט מצידה, אין בחלופה המוצעת – בחיק משפחתה המורחבת – כדי לסייע בכך.

דיון והכרעה

8. כידוע בהתאם להוראות סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), נאשם יעצר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו אם נוכח בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו בעבירות המיוחסות לו. על בית המשפט להשתכנע כי יש בתשתית הראייתית הלכאורית הקיימת כדי לבסס סיכוי סביר להרשעת הנאשם במשפטו, לאחר שראיות אלו יעובדו בכור ההיתוך של ההליך הפלילי (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 145-147 (1996)). בשלב הנוכחי - של בחינת הראיות לכאורה - בית המשפט אינו נדרש לבחון את מהימנות העדים או את משקל הראיות, אלא אם "נגלות בחומר הראיות פרכות ברורות המעידות על כרסום ממשי בראיות הקיימות" (בש"פ 8623/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (30.12.2015)). הדבר נכון ביתר שאת שעה שמדובר בעדויות של קורבנות עבירות מין, המחייבות זהירות ורגישות מצד בית המשפט בשים לב למאפייני הטראומה המינית והשפעתה על הקורבן (שם, פסקה 12). זהירות זו יפה במיוחד בכל הנוגע לעבירות מין שבוצעו במסגרת משפחתית במי שהיו קטינים.

על יסוד תשתית זו נפנה עתה לבחינת החומר הראייתי.

ראיות לכאורה

האישום הראשון

לאחר שעיינתי בחומר הראיות שהובא לפניי באתי לכלל מסקנה כי קיימות ראיות לכאורה לכך שהעוררים ביצעו את המעשים המיוחסים להם בכתב האישום במסגרת האישום הראשון.

9. בלב התשתית הראייתית בעניין זה ניצבת תלונתה של המתלוננת 1 ואמירותיה במשטרה. המתלוננת 1 תיארה בחקירתה במשטרה כי לאחר שנישא לעוררת - היא אימה - התעלל בה העורר מינית, משך כ-15 שנים, בידעתה של העוררת ואף בהשתתפותה הפעילה (הודעה מיום 17.3.2016, שעה 09:13). המתלוננת 1 אף תיארה אירוע שבו נלקחה על ידי העורר לדירתה של הנאשמת האחרת, שם הוא הכריח אותה לבצע מעשה מיני בנאשמת האחרת וקיים מולה יחסי מין עם הנאשמת האחרת (שם, ש' 140-154). גרסתה של המתלוננת 1 במשטרה הייתה עקבית הן בחקירותיה במשטרה (ראו: שם; הודעה מיום 21.3.2016, שעה 12:55; הודעה מיום 23.3.2016, שעה 15:39), הן בעימותים שנערכו בינה לבין שלושת הנאשמים (עימות בין המתלוננת 1 לבין העורר מיום 23.3.2016, שעה 14:31; עימות בין המתלוננת 1 לבין העוררת מיום 23.3.2016, שעה 10:10; עימות בין המתלוננת 1 לבין הנאשמת האחרת מיום 21.3.2016, שעה 16:09). גם בן זוגה והוריו שנחקרו במשטרה מסרו גרסאות העולות בקנה אחד עם גרסת המתלוננת 1, ולפיהן סיפרה להם המתלוננת 1 על מעללי העוררים והם תמכו בה ועודדו אותה לפנות למרכז לסיוע לנפגעות תקיפה מינית (הודעת אב בן הזוג מיום 23.3.2016, שעה 13:08; הודעת אם בן הזוג מיום 23.3.2016, שעה 13:08; הודעת בן הזוג מיום 21.3.2016, שעה 14:48).

10. חומר החקירה כולל כמה חיזוקים חיצוניים לגרסתה של המתלוננת 1. תחילה, חיזוק כללי לגרסתה של המתלוננת 1 ניתן למצוא בבדיקה גנטית שנערכה המוכיחה כי בנה של המתלוננת 1 הוא בנו של העורר (חוות דעת מאת פקד תניה רם מיום 24.3.2016). העורר הכחיש בחקירתו הראשונה במשטרה כי הילד הוא בנו וטען כי אינו יודע מי האב, אך טען שהוא מטפל בילד

עמוד 5

שאף מכנה אותו "אבא". בחקירה זו אף הכחיש העורר כי קיים יחסי מין עם המתלוננת 1 או עם הנאשמת האחרת (הודעת העורר מיום 20.3.2016, שעה 13:35). לעומת זאת, בחקירתו השנייה, לאחר שהחוקרים מסרו לו כי בדיקה גנטית עשויה להוכיח את אבהותו, אישר העורר כי בנה של המתלוננת 1 הוא בנו וטען כי קיים יחסי מין עם המתלוננת 1 אך רק לאחר שהגיעה לגיל 21 הודעת העורר מיום 20.3.2016, שעה 15:29; מזכר מאת פקד מורן יודלביץ מיום 20.3.2016). העוררת מצידה שמרה בחקירתה הראשונה על שתיקה, סירבה לענות על שאלות החוקר ואמרה שאינה יודעת מי אבי נכדה (הודעת העוררת מיום 20.3.2016, שעה 14:33). בחקירתה השנייה מסרה כי היחסים שהתקיימו בין המתלוננת 1 לבין העורר החלו ביוזמת המתלוננת וכי משך כמה שנים היא, העוררת, הודרה מחדר השינה שלה כאשר המתלוננת 1 והעורר ישנו שם בצוותא. כך, לדברי העוררת, חרף מחאותיה על כך שנאלצה לישון בסלון הדירה יחד עם ילדיה האחרים (הודעת העוררת מיום 22.3.2016, שעה 11:35). לעומת גרסה זו, שני ילדיהם המשותפים של העוררים - שהם בני 19 ו-17 - מסרו כי אימם מעולם לא ישנה איתם בסלון; והמתלוננת 1 הזכירה בחקירתה במסגרתה כי למשך כמה חודשים בלבד, בתקופה שבזמן הריונה או סמוך לאחריו, היא ישנה בחדר השינה יחד עם העורר לבקשתו (הודעת האח מיום 23.3.2016, שעה 12:38; הודעת האחות מיום 23.3.2016, שעה 11:11; הודעת המתלוננת 1 מיום 21.3.2016, שעה 12:55).

11. נוסף על אלה, הנאשמת האחרת אישרה בעימות שנערך לה עם המתלוננת 1 כי המתלוננת הובאה לדירתה על ידי העורר; כי העורר הורה למתלוננת לבצע מעשה מיני בנאשמת האחרת; וכי המתלוננת החלה בביצוע מעשה זה עד שבכתה וברחה (הודעת הנאשמת האחרת מיום 22.3.2016, שעה 10:37; עימות בין המתלוננת 1 לבין הנאשמת האחרת מיום 21.3.2016, שעה 16:09). יחד עם זאת, לגרסת הנאשמת האחרת לא קיימו היא והעורר יחסי מין לעיני המתלוננת (שם, ש' 185-189). אכן, גרסה זו שונה במעט מתיאור המתלוננת את ההתרחשות האמורה, אך עדיין היא תומכת בהתרחשות של מעשה מיני בביתה של הנאשמת האחרת, בהוראת העורר וחרף התנגדות המתלוננת. הנאשמת האחרת אף חזרה על גרסה זו בעימות שנערך לה עם העורר, אך לאחר ששמעה כי העורר מכחיש זאת חזרה בה מגרסתה באומרה כי "יש לי בעיה בזכרון" ו"אפשר לשכנע אותי בכל דבר כי אין לי בטחון עצמי" (עימות בין הנאשמת האחרת לבין העורר מיום 22.3.2016, שעה 13:08 ש' 67-76).

עולה אפוא כי התשתית הראייתית מבססת ברמה לכאורית את המסקנה שלפיה התקיים מגע מיני בין העורר לבין המתלוננת 1. לעניין ההסכמה למגע זה, גרסתה של המתלוננת הנוגעת לנסיבות המגע המיני - ריבוי, כפייתו עליה בידי העורר ומעורבותה של העוררת בו - מגלה הגיון פנימי, והיא עקבית במובן זה שהיא מגלה למצער "גרעין קשה" של התרחשות האירועים (ע"פ 7880/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (11.5.2015)). חיזוק לה אף נמצא בשתיקתה הראשונית של העוררת ובניסיונו של העורר להרחיק עצמו מהמעשים הנטענים. אשר לאירוע שהתרחש בדירתה של הנאשמת האחרת, הגרעין הקשה של האירועים כפי שמסרה המתלוננת נתמך גם בדבריה של הנאשמת האחרת, זאת אף אם קיימים הבדלים בפרטים המדויקים של ההתרחשות האמורה ובנסיבותיה, ועל אף שבמועד מאוחר יותר חזרה בה הנאשמת האחרת מן הגרסה שהשמיעה בחקירתה ובעימותים עם המתלוננת 1 ועם העורר. כל אלה יתבררו מסתמא בהליך העיקרי.

12. מקובלת עלי על כן מסקנת בית המשפט המחוזי שלפיה קיימת תשתית ראייתית לכאורית להוכחת האישום הראשון. אציין כי ער אני לכך שהעוררים מבקשים להשיג על גרסתה של המתלוננת 1 בטענות כי התנהגותה בתקופה שלאחר התרחשות המעשים הנטענים אינה תואמת את תלונתה; וכי אין לגרסתה אזכור ביומן שכתבה. טענות אלו נוגעות למהימנות המתלוננת ולמשקל שיש להעניק לגרסתה (ראו בנסיבות דומות: בש"פ 7831/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (23.12.2012); בש"פ 1075/06 פלוני נ' עמוד 6

מדינת ישראל (13.2.2006)). כפי שציינתי קודם לכן, הכרעה בשאלות של משקל ומהימנות מסורה לבית המשפט הדן בהליך העיקרי, ולא שוכנעתי כי בשלב זה יש בכוחן של טענות העוררים להצביע על פרכה ממשית בגרסתה. זאת, בשים לב לחיזוקים החיצוניים הקיימים לגרסת המתלוננת הן ביחס לאירוע הפרטני שהתרחש בדירתה של הנאשמת האחרת, הן ביחס למסכת הארוכה שהתרחשה בדירתם של העוררים.

האישום השני

13. גם לענין האישום השני סבורני כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית. הראיה העיקרית המבססת אישום זה היא תלונתיהן של המתלוננות 2-3. תלונות אלו מבססות את התרחשות האירועים כפי שתוארו בכתב האישום, הן עקביות ומגלות היגיון פנימי בנוגע לגרעין הקשה של התרחשות האירועים. לגרסת המתלוננת 2, משך תקופה בת כמה שנים ביצע בה העורר מעשי סדום ומעשים מיניים אחרים הן בדירתה של הנאשמת האחרת (היא אימה של המתלוננת 2-3), הן בבית סבתה שם שמר עליהן (הודעת המתלוננת 2 מיום 23.3.2016, שעה 14:19). לגרסתה של המתלוננת 3, היא צפתה בהתרחשות של אחת התקיפות המיניות שביצע העורר באחותה. כמו כן מתארת המתלוננת אירוע שבו העיר העורר לנאשמת האחרת כי המתלוננת "יפתה" והנאשמת האחרת ליטפה את ישבנה באופן מיני (הודעת המתלוננת 3 מיום 25.3.2016, שעה 10:12).

14. חיזוקים חיצוניים לגרסאות המתלוננות 2-3 ניתן למצוא במסמכים רפואיים (מסמך רפואי בענין המתלוננת 2 מיום 26.5.2013; מסמך רפואי בענין המתלוננת 2 מיום 11.5.2011; מסמך רפואי בענין המתלוננת 2 מיום 4.11.2011), שמהם עולה כי המתלוננת 2 מסרה בעבר לגורמים רפואיים כי עברה פגיעה מינית בילדותה; במסמכים מרשיות הרווחה שלפיהם המתלוננת 2 מסרה בעבר לגורמי רווחה כי עברה פגיעה והתעללות מינית מצד אימה ומצד בן זוגה של אימה (מסמך מטעם רשויות רווחה מיום 15.4.2011; מסמך מטעם רשויות רווחה מיום 23.5.2011; מסמך מטעם רשויות רווחה מיום 5.5.2011); ובמסמכים מרשיות הרווחה שלפיו גם המתלוננת 3 דיווחה על פגיעה מינית שפגע בה חבר של אימה (מסמך מטעם רשויות רווחה מיום 6.3.2014; מסמך מטעם רשויות רווחה מיום 6.11.2013; מסמך מטעם רשויות רווחה מיום 6.11.2012; מסמך מטעם רשויות רווחה מחודש דצמבר 2011). חיזוק נוסף נמצא ביומן רשת (בלוג) שכתבה המתלוננת 2 עובר למועד התלונה, שבמסגרתו תיארה תקיפה מינית שהתרחשה במועד התרחשות האירועים הנטענים על ידי מי שהיה חבר של אימה "שגידל אותי ואת אחותי", בידיעת ובשיתוף פעולה של אימה (מסמך מסומן לד(1) בתיק החקירה). לכך יש להוסיף כי בחקירותיו במשטרה נשאל העורר על קשר רומנטי שקיים עם הנאשמת האחרת והכחיש אותו. העורר אף הכחיש את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום כלפי המתלוננות 2-3 (הודעת העורר מיום 24.3.2016, שעה 10:21). לעומת זאת, הנאשמת האחרת אישרה - הן בחקירתה במשטרה, הן בעימות שנערך לה מול העורר - כי השניים היו כרוכים בקשר רומנטי מיני (הודעת הנאשמת האחרת מיום 21.3.2016, שעה 13:22; עימות בין הנאשמת האחרת לבין העורר מיום 22.3.2016, שעה 13:08).

15. גם לענין האישום השני מבקשים העוררים להצביע על קשיי מהימנות בגרסאות המתלוננות, ולעמדתם יש ליתן להן משקל נמוך שכן גרסותיהן סותרות זו את זו בפרטים מסוימים ואין נתמכות בראיות חיצוניות להן. לא ראיתי לקבל טענות אלו. תחילה אומר כי טענות העוררים שלפיהן התלוננות "זוהמו" על ידי מגע בין המתלוננות נטענו ללא ביסוס. זאת, בשים לב לתימוכין הקיימים לכך שגרסאותיהן בענין תקיפה מינית שחוו בידי אימם ובידי בן זוג שלה נמסרו שנים קודם למועד הגשת התלוננות לרשויות הרווחה ולגורמי

רפואה. לעניין הסתירות הנטענות ביחס לאירוע שבו צפתה המתלוננת 3 באחד מאירועי התקיפה המינית שחוותה המתלוננת 2 – טענות אלו נוגעות למהימנות התלונות, שאלה אשר תלובן במסגרת ההליך העיקרי. לעת הזו לא ראיתי כי העוררים הצביעו על פרכה של ממש בתלונתה של המתלוננת 2, הנתמכת כאמור בחיזוקים חיצוניים שונים שאינם מתמצים בתלונת המתלוננת 3 בלבד.

סיכומי של עניין הוא כי קיימות ראיות לכאורה הן לביצוע העבירות המיוחסות לעוררים במסגרת האישום הראשון, הן לביצוע העבירות המיוחסות לעורר במסגרת האישום השני.

עילות מעצר וחלופת מעצר

16. בית המשפט המחוזי מצא כי מהעורר נשקף סיכון המקים עילה למעצרו בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים; וכי מהעוררת נשקף סיכון לשיבוש מהלכי משפט המקים עילה למעצרה בהתאם לסעיף 21(א)(1)(א). חרף קיומן של עילות מעצר אלו המשיך בית המשפט ובחן את האפשרות לשחרור העוררים לחלופת מעצר. זאת, בהתאם לסעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים המורה כי בית המשפט לא יורה על מעצרו עד לתום ההליכים של נאשם אלא אם שוכנע כי לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה (או במקרים המתאימים, במעצר בפקוח אלקטרוני כמצוות סעיף 22ב(א) לחוק המעצרים), ובשים לב לחלופי הזמן ממועד ביצוע העבירות הנטענות. בעניינם של העוררים הוצעה חלופה אחת, משותפת לעוררים, בבית אחותו של העורר. כעולה מתסקיר שירות המבחן, מהעורר נשקפת מסוכנות רבה שאין בכוחה של חלופת מעצר אנושית לאיין. בית המשפט המחוזי אימץ עמדה זו של שירות המבחן, ולא ראיתי לסטות ממסקנתו. המעשים המיוחסים לעורר – עבירות מין קשות במשפחה ואף עבירות אלימות – כמו גם מאפייני אישיותו שעליהם עמד שירות המבחן מלמדים על מסוכנות רבה הנשקפת מהעורר. איני סבור כי יש בחלופי הזמן לכשעצמו כדי להקחות מסוכנות זו ואיני רואה כי יש בכוחה של חלופה לאינה. גם בעניין שאלת שחרורה של העוררת לחלופת המעצר המוצעת לא מצאתי להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי. שירות המבחן סבר כי מצד העוררת קיים חשש לשיבוש מהלכי משפט הנובע מיחסי התלות שהיא מקיימת עם העורר. אזכיר כי החלופה שהוצעה היא של שהות משותפת של העורר והעוררת בבית המשפחה המורחבת, שהייתה לכאורה מודעת לסיטואציה המשפחתית הבעייתית. בשים לב לקשר המשפחתי שבין העוררת לבין המתלוננת 1, ונוכח החשש שבני משפחה שונים ידעו על מקצת מהאירועים המתוארים בכתב האישום, איני סבור כי חלופה זו איתנה דיה כדי לענות על עילת המעצר בעניינה של העוררת. יחד עם זאת, לגבי העוררת אין לדעתי לסגור את הדלת בפני הצעת חלופת מעצר אחרת, ואם יש בכוחה להציע כזו רשאית היא לשוב ולפנות לבית המשפט המחוזי אשר יכריע בעניין כחוכמתו.

בכפוף לאמור הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ז בסיון התשע"ו (23.6.2016).

ש ו פ ט